

BINOMI BÀSQUET-FUTBOL

48 hores catalanes a Itàlia

Un campionat en la cistella. I un altre més de ben prop. Que diguen. És la cara alegre de la moneda. En l'altra, els equips valencians, encarats amb el desastre. En parlarem. Mirem-nos ara, però, els Barça.

Josep Orts

Des de Caserta, a la Campània, fins al nord italià, a Torí, capital del Piemont, retronà el clam barcelonista i català. Bàsquet i futbol. Europa i el Barça. Senyeres i banderes blau-granes. Jugaven els barces. Guanyà el Barcelona. 48 hores catalanes a Itàlia.

Fou una història en dues parts. Tot començà, amb el bàsquet, al Palazetto dello Sport de Caserta. La víctima, l'Scavolini de Pesaro. 101-86 (49-44) fou el resultat final d'una exhibició de joc, de força i d'estratègia. Sibilio, Epi, Solozàbal i companyia, amb la pauta marcada per Aito Garcia Renezes i el rebot i la dignitat professional del canadenc Greg Wiltjer, malgrat la major alçada del italians, dominaren el partit de cap a cap. Una lliçó de saber fer. Un equip, tot d'una peça, massís, europeu, campió. Joc i

triumf. El Barça. 101-86. Fou al sud d'Itàlia.

La segona part, més multitudinària i apassionada, com s'escau a l'esport de la societat tradicional de les mediterrànies, s'esdevenia a l'Estadi Comunale de Torí. Al nord. El Barça i la Juve es jugaven el pas a les semifinals de la Copa d'Europa de futbol —l'únic trofeu que manca a les vitrines de Can Barça. El dia anterior a l'encontre, Trapattoni, preparador de la Juve, profetitzava: «Si marca el Barcelona, serà el gran desastre».

Dia 19, Sant Josep. A València, falles. TV3 connecta amb Europa. La TVE encara deu estar pensant en el gol de Marcelino a Rússia. Bascos, gallecs i catalans de tota condició som espectadors del matx.

La primera mitja hora és decisiva.

Un joc destacable en els dos partits contra la Juve. Baix, l'apoteosi, a Torí i a Barcelona.

Cal aguantar l'envestida. Venables no s'asseu a la llotja ni a les graderies, és a la banqueta. Sap que el partit es pot decidir en els primers minuts. Moratalla segueix Platini. Urruti s'encomana a Sant Inaki de Loiola i a la moreneta de Montserrat. Paeione, davant centre de la Juve, es juga la carrera per dues vegades consecutives, en els minuts 17 i 24, en errar dues claríssimes pilotes de gol. Urruti xiula el *gora ta gora* en honor del santoral que li guarda la xarxa. En el minut 29, Archibald sentència el partit i l'eliminàtòria. Trapattoni degué pensar en les fades. Juventus, O-Barcelona, 1. El locutor de la TV3 no s'ho acaba de creure. Gol, gol, ha estat gol —diu que com si no res—. ¡Archibald! ¡Archibald! ¡Gool, goool! —reacciona.

No podem perdre. Ens n'havien de fer tres. Tres, en són massa. Guanyarem.

En el minut 44, Platini dibuixa una trena perfecta, es planta davant d'Urruti i... jas, a la gàbia: 1-1. De mestre, gavatx. Els *tiffosi* tornen a bramar. S'acaba el primer temps. Aprofite per fer-me un *whisky*, i un altre. Tinc la gola seca.

Segon temps. El Barça, més disciplinat que mai, sacrifica tot lluïment personal. Controla la zona ampla, tapa forats. El senyor Keizer, àrbitre del partit, s'engul un penal a Julio Alberto. Com la Torre de Pisa, xicot. Archibald deixa el lloc a Marcos, que amaga la pilota entre els peus. Carrasco l'ajuda. Passa el temps. A poc a poc. El xiulet final. S'ha acabat: el deliri. Un campió que fou i un altre que serà. ¡Baaarça! A Sevilla, en terreny neutral, el 7 de maig.

¡Venables? Archibald, sempre amb la canya a punt, ho sentencià als vestidors del Comunale: «Si jo fos president del Barça, no deixaria escapar Terry». ¡Gooooo!

Resten encara les semifinals. Si no ha pogut el tàndem Fiat-Juve, ¿qui ho haurà d'impedir? ^Bobby Robson, Howard Kendall, Hughes i els imprudents viatges de Núñez? ;Que els traguen del mig! ¡Baaarça!

A Itàlia, durant 48 hores, algú ha recordat Calixt III i Alexandre VI, els Borja. ¡O Dio! ;La Chiesa romana in mani dei catalani!